

Júlia

Világszerte Nr. 1

Louise Fuller
A jóképű zsaroló

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátaroló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Louise Fuller, 2017 – Vinton Kiadó Kft., 2019

A JÚLIA 688. eredeti címe: Blackmailed Down the Aisle
(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Bosnyák Edit

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 688. számában, 2019
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-672-5

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2019

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

A Fleming-toronyban a tetőfokára hágott a parti. A vendégek a táncter felé igyekeztek, ahol hangos zene szólt, vagy kisebb csoportokba verődve álldogáltak, iszogattak és nevetgéltek. Úgy tűnt, hogy mindenki remekül érzi magát, Daisy Maddoxot kivéve. Egy félreeső helyen állt a falnak dőlve, és körbehordozta a tekintetét a vendégeken. A diszkógömbök fénye aranyszínű foltokat rajzolt hosszú, szőke hajára.

Sehol a világon nem pezsgett annyira az élet szombat este, mint Manhattanben, és a Fleming-torony volt a városnegyed legelegánsabb helye. Az acéltól és üvegtől csillogó felhőkarcoló a milliárdos ingatlanbefektető, Connor Fleming tulajdonában állt. Ő volt Daisy öccsének, Davidnek a főnöke és a ma esti parti házigazdája.

A lány halkán felsóhajtott. Legalább a vendégek jól szórakoznak, és erről többek között neki kellett gondoskodnia. Elnyomott egy ásítást, és végignézett pincéregyenruháján. Az elegáns környezettől függetlenül gyűlölte a munkáját.

Vetett egy pillantást arra a vékony, sötét hajú, fiatal férfira, aki egész este el sem mozdult mellőle. Daisy vonzónak találta, és normális körülmények között szívesen flörtölt volna vele, ma este azonban még a nevét sem tudta megjegyezni.

– Igyon meg velem valamit! – könyörgött a férfi. – Mi baj lehet egy pohár italból?

A férfi háta mögött Daisy kolléganője, Joanne, vágott egy grimaszt. Daisy lassan kifújta a levegőt. Azért költözött hat hónappal ezelőtt az öccséhez, hogy szerencsét próbáljon a Broadway-n. De szokás szerint ezúttal is másként alakult az élete, mint ahogy tervezte. Rengeteg meghallgatásra behívták, de nem ajánlottak neki munkát. Ám az a sok év, amelyet a színiiskolában töltött, mégsem veszett kárba. Mosolyt varázsolt az arcára, és hódolója felé fordult.

– Ez igazán kedves magától, Tim, de nem ihatok munka közben – közölte, és látványosan végignézett az egyenruháján.

A férfi azonban nem akarta feladni.

– Tomnak hívnak, és ne keresse magát! Én nem fogom elárulni. – Bátorítóan elvigyorodott. – És a nagyfőnök *ma* biztosan nem fogja rajtakapni.

A nagyfőnök... Connor Fleming. Daisynek egy pillanatra elszorult a toroka az idegességtől. Ismerte a jóképű, habár kissé rideg férfi arcát az internetről. A partit valóban az ő irodaházában rendezték az ő alkalmazottai számára, de nem tisztelte meg az eseményt a jelenlétével.

A vendégek között az a pletyka keringett, hogy váratlanul fog felbukkanni, sőt valaki azt állította, hogy látta Connort a folyosón, Daisy azonban tudta, hogy üzleti úton van Washingtonban, és mire visszaér, a partinak vége lesz. Lopva az órájára pillantott.

– Ezek szerint maga neki dolgozik? – kapcsolódott be váratlanul a beszélgetésbe Joanne.

A férfi bólintott.

– Igen, körülbelül egy éve.

– Igazán? – Joanne-nek elkerekedett a szeme. – Jóképű pasi. Milyen ember?

Erre a kérdésre Daisy is tudta a választ, de hallgatott. Végére is mivel tudná magyarázni, hogy órákon keresztül nyomozott utána az interneten? Őszintén szólva, nem tudott meg annyi mindent, mint szeretett volna. Connor ritkán nyilatkozott a sajtónak, és csak néhány fotót talált róla, amelyeken gyönyörű modellek mosolyogtak az oldalán, a magánéletét pedig tökéletes homály fedte.

Tom arcán tisztelettel vegyes csodálat suhant át, miközben vállat vont, és azt mondta:

– Személyesen nem nagyon ismerem, de az üzletben verhetetlen. És neki vannak a legszebb barátnői. – Egy pillanatra elgondolkozott. – Ugyanakkor elég félelmetes is. Úgy dolgozik, mint egy megszállott, és mindenről tud, ami a cégében történik. És gyűlöli a hazugságot. Az egyik megbeszélésen a munkatársunk megpróbált eltitkolni előle egy problémát, és... nos, fogalmazzunk

úgy, hogy nem ildomos ujjat húzni vele.

Daisynek görcsbe rándult a gyomra. Tom szavai megerősítették, amit Daviddól megtudott: Fleming munkamániás és megrögzött nőcsábász. Daisy előző barátja is ilyen volt, és a lány gyűlölte ezt a típust.

Megint ránézett az órájára, és megborzongott. Hamarosan lejár a munkaideje, aminek más körülmények között örült volna, de most nem. Ma, életében először, és remélhetőleg utoljára, választania kellett az adott szava és a törvény között.

– Jól vagy? – kérdezte aggódalmasan Joanne. – Elég rosszul festesz.

Daisy nyelt egy nagyot. Amikor arra gondolt, mire készül, valóban elfogta a rosszullét.

Mosolyt erőltetett az arcára.

– Valószínűleg nem aludtam eleget mostanában.

– Hallgass ide! – Joanne körülnézett, és lehalkította a hangját. – Menj haza! Mindjárt lejár a munkaidőnk, és egyedül is elboldogulok.

Daisy megrázta a fejét.

– Nem foglak cserben hagyni. Csak fáradt vagyok.

– Ez nem igaz.

Daisy habozott. Joanne nagyon segítőkész volt, és ő nem szívesen hazudott neki, de nem árulhatta el az igazságot.

Négy nappal ezelőtt arra ment haza, hogy David magánkívül van, és csak hosszas unszólásra árulta el, mi történt: szerencsejátékba kezdett az interneten. Egy darabig jó szériája volt, azután veszíteni kezdett, de képtelen volt abbahagyni. Amikor végre kinyögte, hogy mekkora tartozást csinált, Daisy alig kapott levegőt, de a történet ezzel még nem ért véget. Davidnek aznap fel kellett vinnie néhány iratot Connor Fleming irodájába, és talált a földön egy drága karórát. Annyira kétségbeesett volt, hogy zsebre tette azzal a szándékkal, hogy eladja, és kifizeti belőle a tartozását.

Amikor hazaért, rádöbrent, hogy mit tett, és összeomlott. Éppen ezért Daisy megígérte neki, hogy visszacsempészi az órát.

Ettől a gondolattól hirtelen visszatért a jelenbe, és ránézett Joanne-re.

– Tényleg nem érzem jól magam – mondta. – Talán valóban az lesz a legjobb, ha hazamegyek. Köszönöm, Joanne, angyal vagy.

A kolléganője bólintott.

– Az vagyok, de ne felejtsd el, hogy kedden te fogsz helyettesíteni engem! – Boldogan elmosolyodott. – Cam elvisz vacsorázni. Hat hónapja vagyunk együtt.

Daisyt elfogta az irigység, miközben a lépcsőház felé igyekezett. Ő is szívesen megünnepelt volna egy különleges alkalmat a barátjával, csak hogy neki nem volt barátja. A legutóbbi kapcsolata öt héttel ezelőtt ért véget, amikor John bejelentette, hogy nagyobb mozgástérre van szüksége. Micsoda ostobaság! Rómeó bezzeg sohasem mondta Júliának, hogy többet szeretne foglalkozni saját magával.

Ebből Daisy azt a következtetést vonta le, hogy a férfiak egoista idióták, vagy pedig neki nincs elegendő emberismerete, és valószínűnek tartotta, hogy az utóbbi az igaz. Mindenesetre betelt nála a pohár, és úgy döntött, hogy egy darabig szingliként fogja élvezni az életet.

Benyúlt a köténye zsebébe, és elővett egy műanyag kártyát, amelyről az öccse fotója nézett vissza rá. Rettenetesen hálás volt a sorsnak Davidért. Mindig számíthatott rá: az öccse megosztotta vele a lakását, segített neki felkészülni a meghallgatásokra, és megvigasztalta, amikor visszautasították. A jelenlegi munkáját is neki köszönhette.

Végighúzta a lapocskát a kártyaolvasón, és visszatartotta a lélegzetét, miközben a lámpa zöldre váltott, és a lift ajtaja kinyílt.

Sokkal tartozott Davidnek, és végre törleszthette az adósságát. Ennek ellenére remegett a keze, és egy darabig habozott, de gyorsan összeszedte magát. Arra gondolt, milyen megkönnyebbült lesz az öccse, aki az előcsarnokban várja, és ebből merített erőt.

Amikor a lift végre felért a legfelső emeletre, hevesen dobogó szívvel kilépett a gyéren megvilágított folyosóra. David elmagyarázta neki, hol találja Fleming irodáját, és ő halkan

végigcsont a drága parkettán egészen az ajtajáig, amelyet még egy névtábla sem különböztetett meg a többi irodától. Daisyt meglepte ez a szerénység, hiszen milliárdok heverték a férfi számláján, és rendkívül büszke volt a birodalmára. Ugyanakkor mi szüksége lenne névtáblára abban az épületben, amely az ő nevét viseli?

A lány kihúzta magát, mielőtt belépett az oroszlan barlangjába, habár az oroszlan szerencsére éppen Washingtonban tartózkodott. Vett egy mély lélegzetet, és kinyitotta az ajtót.

Odabent csönd volt, és sötét, habár a hatalmas ablakokon keresztül beszűrődtek a kivilágított város fényei. Olyan szép volt idenfentről a kilátás, hogy Daisy alig tudta levenni róla a szemét, de végül összeszedte magát. Igyekeznie kell, mert nem akart lebukni.

Óvatosan elindult, és rögtön az első lépésnél beütötte valamibe a térdét, ráadásul az a valami billegni kezdett, és hangos csattanással eldőlt.

– Nagyszerű, Daisy! – morogta halkan a nő. – Esetleg indítsd be a tűzjelzőt is!

Összepréselte az ajkát, megdörzsölte a térdét, és abban a pillanatban lépéseket hallott a folyosó felől, amelyek az ajtó előtt elnémultak. Olyan hevesen vert a szíve, hogy majdnem kiugrott a helyéről. Azután az ajtó kinyílt, és a szoba fénybe borult.

Gyermekkorában Daisy úgy hitte, hogy ha ő nem lát másokat, akkor láthatatlanná válik, ezért most is gyorsan becsukta a szemét, de hiába. Egy rideg és mogorva férfihang visszarántotta a valóságba:

– Hosszú és sikertelen napom volt, ezért a maga érdekében őszintén remélem, hogy meg tudja magyarázni, mit keres az irodámban.

Daisy kinyitotta a szemét, és halálra rémült, amikor megpillantotta Connor Fleminget az ajtóban, akinek Washingtonban kellett volna lennie.

A félelme dacára képtelen volt levenni róla a szemét. Ugyanolyan jóképű volt, mint a magazinok címlapján mosolygó hollywoodi színészek, ugyanakkor erő áradt belőle, és ettől a párosítástól neki elakadt a lélegzete.

A férfi bőre aranybarnán csillogott, markáns arcvonásai és rövid, szőke haja miatt inkább római gladiátorra emlékeztetett, mint egy ingatlanmogulra. Csak méretre szabott, sötét öltönye árulkodott arról, hogy úszik a pénzben.

A szeme zöld volt, a tekintete tiszta, a pillantása jeges és metsző. Érzéki ajkát szigorúan összepréselte, miközben elállta az ajtót. Daisy kétségbeesetten körbenézett a hatalmas, drága bútorokkal berendezett irodában, és megállapította, hogy csak egy kijárata van. Csapdába esett.

Hevesen vert a szíve. Nem így tervezte ezt az egészet, és nem volt B terve, ezért improvizálnia kellett.

– Én... nos, meg tudom magyarázni – dadogta.

– Akkor azt javaslom, kezdjen hozzá! – közölte rezzentelen arccal és kissé fenyegetően a férfi.
– És fogja rövidre a dolgot, mert mint említettem, hosszú napom volt... *Daisy!*

Olyan lágyan és szinte kedvesen ejtette ki a nevét, hogy a nő hirtelen nem is lepődött meg azon, hogy tudja. Bizonytalanul felpillantott, és észrevette, hogy a férfi a blúzán lógó kitűzőt bámulja.

– Ezek szerint valóban így hívják, és nem az egyik szerencsétlen pincérnőtől lopta a névtáblát – jegyezte meg gúnyosan Fleming.

A lány önkéntelenül a kitűző elé kapta a kezét, és a haragja kezdte túlszárnyalni a félelmét.

– Nem loptam. Valóban Daisynek hívnak, és én is egy szerencsétlen pincérnő vagyok. Pontosan ezért vagyok itt.

Keményen állta a férfi pillantását, és közben megsimogatta a zsebében lapuló beléptetőkártyát. Elhatározta, hogy meg fogja védeni az öccsét, bármi történjék is.

– A földszinti partin dolgozom, és szalvétákat akartam hozni a konyhából, de úgy tűnik, rossz gombot nyomtam meg a liftben – hazudta.

Connor ridegen végigmérte, azután becsukta az ajtót, és odament hozzá.

– Amikor azt mondtam, hogy fogja rövidre a dolgot, nem úgy értettem, hogy hazudjon – közölte.
– Remélem, nem néz olyan ostobának, hogy beveszem ezt a mesét!

Daisy úgy érezte, hogy agyonnyomják a falak. A férfi széles válla és önbizalma betöltötte az egész

helyiséget, de ő tudta, hogy nem szabad megijednie tőle, mert annak David fogja meginni a levét.

Vett egy mély lélegzetet.

– Nos, ha éppen tudni akarja, nekem is hosszú napom volt – kezdte. – Én is órák óta talpon vagyok, és elfáradtam. Ilyenkor előfordul, hogy az ember hibázik.

Connor megrázta a fejét.

– Szerintem a betörés nem azonos a hibával. És azt hiszem, ebben az esküdtek is egyetértének velem. – Az arcvonásai megkeményedtek a dühtől. – Éppen ezért azt ajánlom, hagyja abba a hazudozást, és árulja el, mit keres hajnali egykor az irodámban!

– Nem tudtam, hogy ez a maga irodája, sőt azt sem tudom, hogy maga kicsoda – felelte a nő.

Connor hitetlenkedve megcsóválta a fejét.

– Maga odalent dolgozik, és azt állítja, hogy nem ismer engem?

– Sok embernek dolgozom, és nem tudom az összes arcot és nevet megjegyezni – felelte bosszúsan Daisy, mert érezte, hogy vesztésre áll.

– Nyilvánvalóan ezért dolgozik odalent pincérnőként – jegyezte meg pimaszul a férfi.

A lány elvörösödött.

– Nehogy azt higgye, hogy maga különb nálam!

– Akkor hagyja abba a hazudozást!

Daisy a semmibe bámult a férfi válla fölött.

– Rendben van. Tudom, hogy maga kicsoda. Na és? Engem ez egyáltalán nem érdekel.

– Akkor maga rendkívül ostoba vagy rendkívül bátor, ugyanis ez az *én* házam és az *én* irodám. És magának nincs itt semmi keresnivalója! – förmedt rá dühösen Connor.

Daisy elsápadt.

Amikor Connor látta, hogy a nő elsápad, majdnem megsajnálta.

Tudta, hogy a dacossága csupán színjáték, és a félelmét próbálja leplezni vele, amiből arra következtetett, hogy mégsem hidegvérű bűnözővel van dolga. Ettől függetlenül azonban rajtakapta őt, és bűnös, mert a szépségével próbálta lefegyverezni. Elgondolkodva szemügyre vette sápadt arcát, formás állát és kiugró arccsontját. Jól ismerte az efféle nőket, és főleg arra az egyre emlékeztette, aki a hazugságaival és a mesterkedéseivel mindenkit tönkretett a környezetében, ráadásul utána áldozatnak állította be magát. Éppen ezért Daisy téved, ha azt hiszi, hogy a külseje mentesíti a felelősség alól.

– Kíváncsi voltam, és körbe akartam nézni – törte meg végül a kellemetlen csöndet a nő.

– Természetesen. Csakhogy elfelejtette felkapcsolni a villanyt. Ezek szerint maga a sötétben is lát, mint a macskák – jegyezte meg gúnyosan a férfi.

Daisy dacosan hallgatott. Gyűlölte ezt a kiszolgáltatott helyzetet, de Connort még annál is jobban gyűlölte a viselkedéséért. Számított rá, hogy esetleg lebukik, de úgy képzelte, hogy egy jóindulatú biztonsági őr fogja rajtakapni, nem pedig az ellopott óra gazdája, aki őszinteséget vár tőle, de ő nem árulhatja el az öccsét.

– Azért nem kapcsoltam fel a villanyt, mert nem akartam lebukni – mondta végül.

Érezte a férfi illatát és a testéből áradó meleget, amitől annyira összezavarodott, hogy képtelen volt egyetlen épkézláb mondatot kinyögni. Ettől függetlenül folytatta:

– Tudom, hogy nincs semmi keresnivalóm ezen az emeleten, de már olyan sokszor dolgoztam itt, hogy kíváncsi voltam...

Hirtelen elhallgatott. Vajon mire lehetett kíváncsi egy sötét irodában?

Zúgott a füle, kétségbeesetten kinézett az ablakon.

– ...a város fényeire! – Megkönnyebbülten felsóhajtott. – Úgy hallottam, hogy innen csodálatos kilátás nyílik New Yorkra, és ez felkeltette a kíváncsiságomat.

Connor tekintete olyan mogorva volt, hogy a nő majdnem elájult.

– És hogy jutott fel ide? A pincérek nem használhatják a liftet.

Daisy nyelt egy nagyot, és úgy döntött, hogy ostobának fogja tettetni magát.

– Fogalmam sincs – hazudta. – Csak megnyomtam néhány gombot.

Megfájdult a feje, és sejtelve sem volt, meddig bírja még ezt a vallatást. Úgy érezte, hogy elérkezett a távozás ideje. David bizonyára meg fogja érteni, és majd kieszelnék valami mást. Előbb vagy utóbb az az óra vissza fog kerülni a gazdájához.

– Igazán sajnálom, hogy betörtem magához, Mr. Fleming. Ostoba ötlet volt, nagy tévedés, és megígérem, hogy nem fog többet előfordulni. Rendkívül hálás lennék, ha egyszerűen elfelejtené ezt az esetet.

A férfi egyenesen a szemébe nézett, és hallgatott.

– Daisy. *Százszorszép*. Különleges név... – mondta végül halkán. – Régimódi, ártatlan és illedelmes. – Ridegen elmosolyodott. – Igazán sajnálatos, hogy nem illik magához.

Daisy meg sem mozdult.

– Fogalmam sincs, miről beszél.

Connor lassan megcsóválta a fejét.

– Akkor elmagyarázom. Mint említettem, hosszú napom volt...

Elhallgatott. Ez a nap nemcsak hosszú volt, hanem sikertelen is. Rendkívül nagylelkű ajánlatot tett arra az épületre, Dunmore-nak azonban nem tetszett, hogy ő gátlástalan üzletember és nőcsábász hírében áll, ezért nemet mondott. Connor lassan kifújta a levegőt. Tizenhét éve próbálta megszerezni azt az épületet, és nem fogja feladni a harcot.

Bárcsak sikerülne meggyőznie Dunmore-t arról, hogy megváltozott!

Kétségbeejtő volt a helyzet, ráadásul most itt van ez a nő, aki belopózott ide, hogy meglopja. Az lenne a legjobb, ha felhívná a biztonsági szolgálatot. Legyen az ő gondjuk ez a tolvaj!

Újra végigmérte a barna szemű, szőke nőt, és megállapította, hogy valójában szívesen elbajlódik vele. Tökéletes alakját még az egyszerű egyenruha sem tudta elrejteni, és nem volt kisminkelve, ami azt jelentette, hogy az arca valóban olyan szép, mint amilyennek látszik.

Szőke haját megpróbálta lófarokba kötni, de néhány makacs tincs kiszabadult. Connor legszívesebben kibontotta volna az egésztestet, hogy az arcán érezze a simogatását, miközben megcsókolják egymást.

Hirtelen felkapta a fejét.

– Nos, az a lényeg, hogy kellemetlen napom volt.

– Akkor az lesz a legjobb, ha magára hagyom. – Daisy óvatosan hátrált egy lépést. – Úgyis vissza kell mennem dolgozni.

Vágyakozva az ajtó felé pillantott, Connor azonban szétzúzta a reményeit.

– Sajnálom, de arról szó sem lehet – közölte, és megmarkolta a nő csuklóját. – Addig nem megy

sehová, amíg nem mondja el az igazságot.

– Eresszen el! – kiáltotta rémülten Daisy, és megpróbálta kiszabadítani a karját. – Igazat mondtam.

– Elég volt! – förmedt rá metsző hangon a férfi, és még erősebben megszorította a csuklóját. – Akkor is hazudik, amikor kérdez, és elfogyott a türelmem. Lehet, hogy a férfiak többségét át tudja verni a kislányos naivitásával, engem viszont nem, úgyhogy árulja el végre, mit keres itt!

– Nem hazudok! – Daisynek sikerült kiszabadítania magát. Gyorsan zsebre dugta a kezét, és megmarkolta az öccse kártyáját. – És a férfiak többsége nem állítana pellengérré egy ostoba félreértés miatt. Legalábbis a tisztességesek biztosan nem.

Connor megvetően felnevetett.

– Tisztességes? Maga azt sem tudja, mit jelent ez a szó.

– Lehet, hogy maga gazdag, de ez még nem jogosítja fel arra, hogy ítélkezzen fölöttem. Nem a bíróságon vagyunk.

– Még nem, de hamarosan ott leszünk. Úgy tudom, a betöréses lopást elég komolyan veszik.

– Nem azért jöttem ide, hogy meglopjam magát. Ha tudni akarja, éppen azért vagyok itt, mert...

Rémülten elhallgatott. Az irodában szinte tapintható volt a feszültség.

A férfi egyenesen a szemébe nézett.

– Azért van itt, mert...?

Daisy alig akarta elhinni, hogy majdnem elárulta az öccsét. Azonnal el kell tűnnie innen. Gondolkodás nélkül elindult az ajtó felé, Connor azonban elkapta a derekát, és magához húzta.

Daisy úgy érezte, mintha áramütés érte volna, és egy pillanatra elfelejtette, hol van. Forróság áradt szét a testében, és megroggyant a lába.

Hirtelen észhez tért.

– Eresszen el!

Dühös volt a reakciója és a kiszolgáltatottsága miatt, ezért ütni kezdte a férfi karját, aki erre még szorosabban magához húzta.

– Hagyja abba! – figyelmeztette kimérten. – Ezzel nem megy semmire.

– Fájdalmat okoz nekem!

– Akkor ne verekedjen!

Daisy meglepetten állapította meg, hogy a körülmények dacára nem fél. Arra azonban nem maradt ideje, hogy kiderítse az okát.

– Mi van a kezében? – kérdezte mogorván a férfi.

Daisy még erősebben megmarkolta a kártyát, de esélye sem volt a férfi erejével szemben, ezért tehetetlenül végignézte, ahogy Connor kiveszi a kezéből.

– Nocsak, nocsak! – dűnnyögte halkan a férfi. Elengedte Daisyt.

A nőnek hevesen vert a szíve, és hirtelen hányingere lett.

– Ezt meg honnan szerezte?

A lány hirtelen majdnem elárulta neki az igazságot, de a férfi olyan dühös arcot vágott, hogy inába szállt a bátorsága.

– A földön találtam.

– Na ne etessen!

A gúnyos megjegyzés szíven találta a nőt, és azt is tudta, hogy nem veheti fel Connorról a harcot.

– Én... én... bizonyára elhagyta valaki.

A férfi megvetően megcsóválta a fejét.

Értette, hogy Daisy miért hazudik, de ez az egész a szülei parttalan vitáira emlékeztette. Az anyja egyik hazugságot találta ki a másik után, és mindig úgy ferdítette el a valóságot, hogy ő kerüljön kedvező helyzetbe.

Hirtelen az volt a leghőbb vágya, hogy minél előbb megszabaduljon ettől a helyzettől és ettől a nőtől. Vágott egy grimaszt, és ránézett Daisyre. A nőnek elkerekedett a szeme, és összevissza lüktetett az ér a nyakán.

– Tudom, hogy minden ellenem szól – mondta halkán. – De nem akartam megkárosítani magát. Kérem, higgyen nekem!

– Ezzel kicsit elkésett – morogta a férfi.

Nem bízott ebben a lányban, és jó oka volt rá. Korán megtanulta, hogy egy sarokba szorított nőnél nincs veszélyesebb. De ez már nem az ő problémája.

– Fáradt vagyok – közölte nyersen. – Ennek a beszélgetésnek ezennel vége.

Benyúlt a zakója zsebébe, és elővette a telefonját.

– Mit akar csinálni? Kit akar felhívni? Kérem, ne!

A kétségbeesett hang hallatán Connor elbizonytalanodott. Vajon miért ragaszkodik ez a nő az ostoba magyarázataihoz a kilátásról és a tévedésről?

– Elég ideje volt arra, hogy bevallja az igazságot. Meg akart lopni.

– Nem, ez nem igaz! – kiáltotta remegő hangon Daisy. – Beismerem, hogy hazudtam magának. De nem vagyok tolvaj.

Ezt olyan meggyőzően állította, hogy Connor majdnem hitt neki. De ekkor eszébe jutott, milyen keményen és elszántan küzdött a lány a beléptetőkártyáért. Akkor nem félt, most viszont igen. Vajon miért?

Alaposan szemügyre vette az egyenruháját, és a nő mozdulatlaná dermedt. Connort újra elfogta a düh. Lassan odament az ajtóhoz, és atletikus természetével elállta az útját.

– Akkor bizonyítsa be! Ūrítse ki a zsebeit! Ha nem engedelmeskedik, én fogom megtenni maga helyett.

Daisy nem nézett a szemébe.

– Talán fenyeget?

– Nem tudom. – A férfi hangja szelíd volt, az arckifejezése viszont ijesztő. – Fenyegetve érzi magát?

A nő nyelt egy nagyot. Egyrészt fenyegetve érezte magát, másrészt úgy érezte, hogy csapdába esett. Hogyan engedelmeskedhetett volna a férfinak? Ha meglátja az órát, a saját óráját, Davidnek befellegzett, és őt sem fogja kiengedni az irodából.

– Meg tudom magyarázni... – dadogta kétségbeesetten, habár tudta, hogy ez nem igaz.

Connor némán meredt rá. Az anyja is mindig ezt mondta, amikor lebukott...

– Bizonyára így van, de elég mesét hallottam mára. Ne aggódjon, a biztonsági szolgálat emberei bizonyára szórakoztatónak fogják találni a történeteit. Ūk majd bekísérik magát és az öccsét a rendőrségre.

2. FEJEZET

Daisy döbbenten meredt rá.

– Mi köze van Davidnek ehhez az egészhez? – kérdezte, habár tudta a választ.

A biztonsági szolgálat emberei nyilván azért tartják őrizetben az öccsét, mert Connor kezdettől fogva tudott mindent! Daisy megszedült, és minden porcikáját átjárta a jeges rémület.

– Ezek szerint tudja, hogy David...?

– Hogy az öccse ellopta az órát? Természetesen. Térfigyelő kamerák vannak az irodában, és rögzítették az egészet.

A lány igyekezett megnyugodni, de hiába. A terve kezdettől fogva kudarcra volt ítélve, már akkor, amikor beszállt a liftbe. Fleming egész idő alatt lesben állt, és kivárta a megfelelő alkalmat.

– Kérem...! – Alig ismert rá a saját hangjára, valószínűleg azért, mert már nem Daisy Maddox volt, hanem egy közönséges bűnöző. – Kérem, ne tegye! Adjon öt percet, és...

A férfi résnyire húzta a szemét.

– Azt hiszem, már így is elég sok időt pazaroltam magára.

– De még nem tudja az igazságot – tiltakozott Daisy.

– Ebben igaza van, de tartsa meg a hazugságait az ügyvédje számára! Ő pénzt kap azért, hogy végighallgassa magát, én viszont nem.

A nő nem akart hinni a fülének. Ez az ember egy szörnyeteg! Hát nem érti, micsoda erőfeszítésébe került betörni az irodájába? Dacosan kihúzta magát.

– Sejthettem volna, hogy magának csak a pénz számít – sziszegte.

– Én legalább betartom a törvényeket.

A nőnek szikrázott a szeme a dühtől.

– Magának nincs szíve.

Connor kezdte elveszíteni a türelmét.

– Nézze, lehet, hogy szívtelen vagyok, de nem vagyok hülye. Nem tévedésből tört be hozzám, és nem is kilátás miatt, hanem azért, mert úgy gondolta, hogy van még mit ellopnia.

– Ez nem igaz – felelte tompán Daisy.

– De igaz, és az is alá fogja támasztani, ami a zsebében lapul, bármi legyen is az. Induljunk!

A lány kétségbeesetten előhúzta az órát a zsebéből.

– Nem azért jöttem ide, hogy meglopjam – mondta remegő hangon. – Azért jöttem ide, hogy ezt visszahozzam.

Ha hálára és megértésre számított, csalódnia kellett. A férfi jóformán egy pillantásra sem méltatta az órát, hanem őt bámulta.

– Ez nem bizonyít semmit. Pontosabban azt bizonyítja, hogy egész idő alatt hazudott nekem, ami azt jelenti, hogy nemcsak tolvaj, hanem hazug is.

Daisy remegett a dühtől.

– Maga egy zsarnok!

– Igazán?

– Igazán. Mióta belépett azon az ajtón, folyamatosan fenyeget.

Connor gúnyosan elmosolyodott, és odanyújtotta neki a telefont.

– Akkor hívja fel a rendőrséget! – közölte higgadtan. – Ők majd segítenek magának.

A lány rájött, hogy Connor csapdába csalta, de a gúnyos mosoly láttán kénytelen volt a telefon után nyúlni.

– Fel is hívom őket. Akkor legalább megszabadulok magától.

– Ne legyen ostoba!

– Nem vagyok ostoba – fújtatott Daisy. – Ha én nem teszem meg, akkor maga fogja megtenni. Nem értem, mi a különbség.

Egy darabig egymás szemébe néztek, és mind a ketten hallgattak. Daisy tekintete megvető volt, és dühös, a férfié rideg és titokzatos.

Connor vett egy mély lélegzetet. Rettenetesen bosszantotta a nő makacssága, ugyanakkor tisztelte is érte. Ránézett ökölbe szorított kezére, és felsóhajtott.

– Hallgasson ide, Daisy! Magának erre éppúgy nincs szüksége, mint nekem.

– Fogalma sincs, hogy mire van szükségem. Semmit sem tud rólam, sem Davidről.

– Akkor avasson be a részletekbe!

A lány döbbenten meredt rá. Talán megmagyarázhat mindent? Eszébe jutott az öccse, akit fogva tartanak a biztonsági őrök, és leeresztette a telefont.

– Minek? – kérdezte bizalmatlanul. – Azért, hogy azokat is felhasználhassa ellenünk?

– Az attól függ, hogy mit fog mondani. Egyelőre csak annyit tudok az öccséről, hogy nekem dolgozik, és kedveli a drága órákat.

– David nem bűnöző, csak egy szégyenlős fiatal férfi, aki nehezen talál barátokat.

– Talán könnyebben boldogulna, ha nem lopna meg másokat – jegyezte meg gúnyosan Connor.

– Tévedés volt!

– Igen, ezt már többször is említette.

Connor összepréselte az ajkát. Valójában ő is tudta, hogy David nem bűnöző, mert ahelyett hogy azonnal kirúgta volna, háttér-információkat gyűjtött róla, és ezáltal a nővéréről is megtudott néhány dolgot.

A nő szépségét és temperamentumát azonban nem ecsetelte az akta. Nem derült ki, hogy mindig ellágyul a tekintete, amikor az öccséről beszél, és az sem, hogy mindig összeráncolja a homlokát, amikor dühös.

Connor hirtelen azon kapta magát, hogy legszívesebben megsimogatná az arcát, azután a nyakát, és végül felfedezné formás mellét és csípőjét.

Megfeszültek az izmai. Amikor a monitor előtt ült, és végignézte, ahogy beoson az irodájába, csupán egy csinos és kapzsi nőt látott, aki úgy gondolta, hogy rá nem vonatkoznak a játékszabályok. Ő annyira dühös lett, hogy megmondta a biztonsági őröknek, hogy személyesen fogja elintézni ezt az ügyet.

Időközben elszállt a haragja, és értetlenül állt a nő naivitása előtt. Valóban azt hitte, hogy megúszhatja, és ő majd bedől a hazugságainak?

Hirtelen belécsapott a felismerés. Ha nem a saját szemével látta volna a betörést, hitt volna neki. A tenyeréből evett volna, mert megbízható és becsületes ember benyomását keltette.

Kiszáradt a szája az izgatottságtól, mert támadt egy ötlete. Talán mégis rá tudja venni James Dunmore-t, hogy adja el neki azt az épületet!

Kifejezéstelen arccal ránézett a nőre.

– Úgy tűnik, így nem jutunk semmire. Meséljen inkább magáról!

Daisy értetlenül pislogott.

– Miért?

Connor vállat vont.

– Kíváncsi ember vagyok. Mivel foglalkozik a betöréses lopáson kívül?

– Nem mindegy? Maga már úgyszólván eldöntötte, hogy az öcsémmel mind a ketten bűnözők vagyunk.

– Tegyen egy próbát! – kérte szelíden a férfi. – Talán megváltozik a véleményem, és nincs is vesztenivalója.

Connor kigombolta az inge legfelső gombját, és meglazította sötétszürke nyakkendőjét. Daisynek elakadt a lélegzete, és hirtelen rádöbbsent, hogy a negédes Fleming sokkal veszélyesebb a dühös Flemingnél.

– Mit akar tőlem? – kérdezte rémülten.

– Adok magának egy esélyt. Megmentheti a jó hírét, és az öccsét is.

Daisy cseppet sem bízott ebben a férfiban, de meg akarta védeni Davidet.

– Rendben van. Huszonöt éves vagyok, az ikertestvéremnél lakom, és jelenleg pincérnőként dolgozom, de valójában állástalan színésznő vagyok. – Dacosan felszegte az állát. – És nem fogok lefeküdni magával, ha esetleg erre célzott az előbb – tette hozzá. – Inkább eladom a veséimet.

– Úgy tudom, csak egy vesét szokás eladni – jegyezte meg kimérten a férfi. – És nem erre céloztam az előbb, Ms. Maddox.

A nő zavartan elpirult.

– Akkor mit akar?

Connor alaposan szemügyre vette, azután elmosolyodott. Lélegzetelállító volt a mosolya.

– Azt akarom, hogy legyen a feleségem – felelte halkán.

Daisy lassan megcsóválta a fejét. Ennek a férfinak nyilvánvalóan elment az esze.

– Elnézést, de azt hiszem, rosszul hallottam. Úgy értettem, azt mondta, hogy...

– ...hogy legyen a feleségem. – A férfi szemmel láthatóan remekül szórakozott. – Jól hallotta.

Daisy levegő után kapkodott.

– Miről beszél? – kérdezte hitetlenkedve. – Nem ismer engem, és gyűlöljük egymást. Miért akar feleségül venni?

– Üljön le, és megbeszéljük!

Daisy tiltakozni akart, de a férfi már le is ült a hatalmas íróasztala mögé. Olyan higgadtan viselkedett, mintha minden egyes rajtakapott betörőnek házassági ajánlatot tett volna, de a tekintete éber volt, mint egy ragadozóé.

– Üljön le végre! Nem fogom megharapni.

A nő megadóan felsóhajtott.

– Rendben van, habár egy szót sem értek ebből az egészből. Vadidegen emberek nem szoktak összeházasodni. – Leült az egyik puha bőrfotelbe az íróasztallal szemben, és hirtelen úrrá lett rajta a kimerültség. Hosszú éjszakája volt. Ránézett a férfira. – Magának ennyire beteges a humorérzéke, vagy esetleg így akar megbüntetni?

– Szórakoztatóbb büntetést is ki tudnék eszelni, nekem elhiheti.

Daisy önkéntelenül megborzongott, de állta a férfi pillantását. Igyekezett nyugodtnak látszani, pedig hevesen vert a szíve, és olyan erősen szorította ökölbe a kezét, hogy a körme fájdalmasan belemélyedt a tenyerébe.

– Senkinek sem parancsolhatja meg, hogy legyen a felesége. Ez nem így működik.

– Ha nem akar börtönbe kerülni, és nem akarja kirúgatni az öccsét, akkor ez a maga esetében pontosan így működik.

Daisy felpattant, és az íróasztal fölé hajolt. Egész testében remegett a dühtől.

– Maga disznó! – sziszegte. – Ez zsarolás!

– Úgy van.

És még csak nem is tagadja! A lány kétségbeesetten körbenézett. Egy nehéz tárgyat keresett, amit hozzávághatna.

– Miért lett ilyen ideges? – kérdezte higgadtan Connor.

– Azért, mert ez aljas és beteges! – felelte remegő hangon Daisy. – Gátlástalanul kihasználja, hogy kiszolgáltatott helyzetben vagyok!

A férfi bosszúsan összeráncolta a szemöldökét.

– Ne dramatizálja túl a dolgot, kérem! Ez a megállapodás mindkettőnk számára előnyös lesz. És ne papoljon nekem az erkölcsről, mert hiteltelen. Szedje össze magát, és üljön le!

Daisy vett néhány mély lélegzetet, és engedelmeskedett. A férfi kényelmesen hátradőlt a székén, karba tette a kezét, és kinyújtotta a lábát.

– Hallgasson végig! – folytatta. – Csak papíron fogunk összeházasodni, és maga eljuttassa a feleségem szerepét.

– És nem játszhatnánk csak el az egészet?

Connor megrázta a fejét.

– A házasságnak törvényesnek kell lennie.

– Csak akkor megyek bele, ha elárulja, miért van erre szüksége.

A férfi egy darabig hallgatott, azután vállat vont.

– Meg akarok vásárolni egy épületet, de a tulajdonos szentimentális és régimódi fickó, és csak egy olyan emberrel hajlandó üzletet kötni, aki ugyanolyan szentimentális és régimódi, mint ő. El kell nyernem a bizalmát, és el kell hitetnem vele, hogy megváltoztam, és ennek az a legjobb módja, hogy megnősülök, és eljátszom a hűség férjet.

Daisy lassan kifújta a levegőt. El kellett ismernie, hogy a beteges tervben van némi logika.

– És mit tett volna akkor, ha nem törtem volna be magához?

A férfi egyenesen a szemébe nézett.

– De betört ide, és maga egyszerűen tökéletes.

Daisy megborzongott, és zavartan elpirult.

– Tökéletes vagyok?

Connor teste azonnal reagált az ártatlan kérdésre. Ez a nő olyan volt, mint egy szikra, amelytől lángra kapott.

– Úgy van – felelte higgadtan. – Maga színésznő, és tudomásom szerint nincs barátja. De az a legfontosabb, hogy megbízhatok magában, mert csak egy szavamba kerül, és az öccsével mind a ketten a börtönben végzik. Éppen ezért úgy gondolom, hogy számíthatok a diszkréciójára.

A nő nem akart hinni a fülének. Hogy lehet valaki ennyire számító és kegyetlen? Kénytelen volt beismerni, hogy vereséget szenvedett.

– És meddig kellene fenntartanunk ezt a látszatházasságot?

– Egy évig, és utána örökre elbúcsúzunk egymástól.

A férfi úgy adta elő a tervét, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga.

Egy év. Tizenkét hónap. És meg kell tagadnia mindent, amiben hisz.

Daisy hirtelen nagyon egyedül érezte magát, ugyanakkor azt is felfogta, hogy hiába tiltakozna.

– Ha jól sejtem, maga ebben nem talál semmi kivetnivalót, igaz? Bizonyára pontosan így képzelte el az esküvőjét.

A megjegyzése telibe talált. Connor bosszúsan összeráncolta a szemöldökét, és kinézett az ablakon. Nem, nem így képzelte el az esküvőjét, már csak azért sem, mert nem állt szándékában megnősülni. Korán megtanulta, hogy az emberek nem érik be egyetlen társsal, és nem hitt az örökké tartó szerelemben. Az anyja rendszeresen megcsalta az apját, és a szívtelenségével fokozatosan tönkretette a családját, főleg Connor apját.

A Daisyvel kötött házassága azonban nem az érzelmekről fog szólni, és nála lesz az irányítás. Ez a kapcsolat kizárólag a nyilvánosságának szól.

– Ezen még nem gondolkodtam, ugyanis nem látom értelmét a házasságnak.

– Elismerem, hogy logikusan hangzik a terve, de nem fog működni. Nem ismerjük egymást, és nem fogunk lefeküdni egymással, éppen ezért senki sem fogja elhinni, hogy halálosan szerelmesek vagyunk.

– Szerintem meg igen.

– Akkor maga még nálam is naivabb. – Daisy igyekezett magabiztosnak látszani. – Színésznő vagyok, úgyhogy el tudom játszani ezt a szerepet, de senki sem fog hinni egy olyan párnak, akik között nem stimmel a kémia...

Hirtelen elhallgatott, mert Connor elindult felé.

– Indulnunk kell – mondta halkan a férfi. – A biztonsági őröket hamarosan leváltja a következő szolgálat, és azt hiszem, mára mindkettőnknek elege van a kellemetlen kérdésekből.

Daisy felállt, és hirtelen alig néhány centiméter választotta el Connortól. Azonnal átforrósodott a bőre.

– Miről is beszélt az előbb? – kérdezte rekedt hangon a férfi. – Ja, igen. A kémiáról...

– Úgy van. Pontosabban arról, hogy köztünk nem működik – hadarta zavartan a nő, miközben igyekezett figyelmen kívül hagyni Connor friss és férfias illatát. – És a kémiát nem lehet eljátszani. Az vagy van, vagy nincs.

Connor elgondolkodva végigmérte. Kipirult az arca, és hívogatóan nyitva volt a szája. Valóban nem veszi észre, hogy a teste minden egyes szavát meghazudtolja?

– Ha nem vagyunk meggyőzőek, akkor a tervünk természetesen nem működhet. Mit tennének ebben a helyzetben a színészek?

A nő nyelt egy nagyot.

– Nos, valószínűleg próbálnának.

A férfi elmosolyodott.

– Nagyszerű ötlet – suttozta, azután lehajolt, és megcsókolta Daisyt.

Érezte, hogy a nő a másodperc törtrészéig mozdulatlanul dermed, azután kinyitotta a száját, és szenvedélyesen viszonzta a csókját.

Daisy halkan felsóhajtott. Pontosán tudta, hogy undorodnia kellene ettől a férfitől, mert az ellensége, aki megzsarolta. Ennek ellenére izzott a vágytól, miközben a férfi csókja egyre intenzívebb lett. Szorosan magához húzta, és Daisy mohón hozzásimult.

Connor hirtelen felemelte a fejét.

– Ha jól emlékszem, az előbb azt mondta, hogy a kémiának valódinak kell lennie. – Elvigyorodott, és elsimított a nő arcából egy hajtincset. – Nos, szerintem ez elég valódi volt, és ezek után újra felteszem a kérdést: engem választ, vagy a rendőrséget?

A könnyörtelen kérdés úgy érte Daisyt, mint egy arcucsapás. Ha csak a saját sorsáról lett volna szó,

elküldte volna a pokol fenekére. De Davidre és a szüleikre is gondolnia kellett, akiknek bizonyára megszakadt volna a szívük, ha a gyerekeik börtönbe kerülnek. Éppen ezért összeszedte magát, és egyenesen Connor szemébe nézett.

– Magát választom – felelte halkán.

A férfi győzedelmesen elmosolyodott.

– Rendszerben van. Akkor induljunk!

– Előbb látni akarom az öcsémet!

Connor megrázta a fejét.

– Majd máskor. Most elmegyünk az Upper East Side-ra. Az elkövetkezendő tizenkét hónapban az lesz az otthona.

3. FEJEZET

Egy órával később Daisy belépett a férfi penthouse lakásába a Park Avenue-n, és arra gondolt, hogy a háta közepére sem kívánja ezt az egészet. Túl gyorsan zajlottak az események, és képtelen volt lépést tartani velük.

Fleming irodájából először David lakásához mentek, hogy Daisy összepakolhasson magának néhány holmit. A férfi megbeszélte a biztonsági őrökkel, hogy Davidet valamivel később vigyék haza, és adott neki pár nap szabadságot. Daisy hagyott neki üzenetet a rögzítőjén. Azzal magyarázta a távollétét, hogy kapott egy ajánlatot egy philadelphiai színháztól, és természetesen azonnal útnak indult.

Sötét limuzin szállította őket Fleming lakásához, amely hangtalanul suhant a gyér forgalomban. Daisy egész úton hallgatott. Amikor a férfi irodájában voltak, jobban félt a rendőrségtől, mint tőle, és annyira megkönnyebbült, amiért nem kell börtönbe mennie, hogy szinte gondolkodás nélkül elfogadta a férfi örült ajánlatát. De amikor belépett ebbe a hatalmas lakásba, amelyben David lakása háromszor elfért volna, úgy érezte magát, mintha egy rossz filmbe csöppenne.

Az előcsarnok padlóját márvány borította, a plafonon kristálycsillár lógott. Ívelt, széles lépcső vezetett fel a galériára, és a falakon modern festmények függtek.

Amikor meglátta a hatalmas, ízlésesen berendezett nappalit, elakadt a lélegzete. Az egyik falon egy nagy méretű olajfestmény lógott, amely egy nőt ábrázolt, aki egy romos oszlopcsarnokra meredt. Úgy nézett ki, mint egy görög vagy római mitológiai alak, aki éppen most talált rá az istenek lakhelyére. Daisy úgy gondolta, tudja, mit érez az a nő.

– Isten hozta az új otthonában! – mondta Connor. – Elég késő van, ezért nem vezetem körbe, de amint látja, ez itt a nappali, a konyha pedig ott van mellette, ha esetleg megéhezne.

Daisy zavartan körbenézett, és azon töprengett, hogy miért egyezett bele a költözésbe. Egy órával ezelőtt úgy érezte, hogy a férfi megmentette, most viszont rádöbrent, hogy képtelen lesz itt lakni vele.

Fleming levette a zakóját, és rádobta a krémszínű kanapéra.

– Majd megszokja – közölte, mintha olvasott volna a nő gondolataiban.

– Ezt erősen kétlem.

Daisy úgy érezte, hogy ezek a hatalmas helyiségek mindjárt elnyelik.

– Pedig jobban tenné, ha nem akarja börtönbe juttatni az öccsét.

A nőt hidegzuhanyként érte a férfi megjegyzése, és rettenetesen dühös lett.

– Maga egyszerűen undorító! Megmondtam, hogy végigcsinálom, úgyhogy végig fogom csinálni, de az öcsémet hagyja ki ebből! – Döbenten megcsóválta a fejét. – Nem értem magát. Egyáltalán nem zavarja, hogy ennyi embernek fog hazudni, és hazugságban fog élni?

– Maga egész éjjel hazudott nekem, Daisy. Néhány hazugsággal több vagy kevesebb már igazán nem számít.

Találkozott a pillantásuk. A nő gyűlöletesnek találta, hogy a férfi állandóan úgy forgatja ki a szavait, hogy csalónak állítsa be őt.

– Hát magának egyáltalán nincs lelkiismerete? – förmedt rá dühösen.

– Többnyire van, magával és az öccsével szemben azonban nincs, és ezt kizárólag magának köszönheti. Egyébként pedig képtelen vagyok elhinni, hogy ekkora megterhelést jelent a maga számára, hogy egy éven keresztül egy manhattani penthouse lakásban kell élnie.

– Ha maga mondja...

Daisy rájött, hogy csak az idejét vesztegeti, és túlságosan kimerült volt ahhoz, hogy folytassa ezt a parttalan vitát. Lerogyott a kanapéra.

– Szeretnék lezuhanyozni és utána ágyba bújni.

Ágyba bújni. Ettől a két ártalmatlan szótól Connornak azonnal beindult a fantáziája. Hirtelen

maga előtt látta a nőt az összegyűrt lepedőn, és a testük ritmikusan mozgott a hálószoba félhomályában.

Ránézett Daisyre, aki kimerülten hátradőlt a kanapén, és heves vágyat érzett iránta. A nő viszonzta a pillantását. Connornak már akkor feltűnt a szépsége, amikor először meglátta, most viszont arra is rádöbrent, hogy ő a legizgalmasabb nő, akivel valaha találkozott.

A farmer szorosan rásimult hosszú, karcsú lábára, a bő pulóver pedig lecsúszott a válláról, és egy tenyérynyi helyen szabadon hagyta a bőrét. A férfinak elszorult a torka, ha arra gondolt, hogy meztelenül áll a zuhany alatt, és a víz végigcsurog a bőrén. Gyorsan az ablak felé fordult, és vett egy mély lélegzetet. A távolban a horizont már rózsaszínben játszott.

Daisy kétségtelenül vonzó nő, de ő végre kapott egy lehetőséget arra, hogy bebizonyítsa James Dunmore-nak, hogy megváltozott, és ezt nem teheti kockára az érzéki vágyai kedvéért.

Mire ismét a nő felé fordult, Daisy elaludt. Az oldalára dőlt a kanapén, és összegömbölyödött, mint egy macska. Fiatalnak és sebezhetőnek látszott. Connor azon töprengett, miért érzi magát felelősnek érte, az öccsért és a szüleiért. Hirtelen úgy érezte, hogy neki kell gondoskodnia Daisyról.

Felsőhajtott, óvatosan felemelte a zakóját a kanapéről, és ráterítette a nőre. Daisy megmozdult, és motyogott valamit, de nem ébredt fel. A férfi megfordult, és lassan kiment a nappaliból.

Amikor Daisy felébredt, fogalma sem volt, hol van. Meglepetten vette tudomásul, hogy elalvás előtt nem húzta be a függönyöket – és abban a pillanatban minden eszébe jutott. Lassan körbehordozta a tekintetét a hatalmas nappalin, és felült. A kényelmetlen póztól sajogtak az izmai. A férfit sehol sem látta, de érezte a jelenlétét.

Amikor végignézett magán, arra is rájött, hogy miért. Miután elaludt, a férfi betakarta a zakójával. Daisy óvatosan leemelte magáról, és beszívta az arcszesz friss citrusillatát. Ez a gesztus meglepően kedves volt egy önző embertől, de kellemetlenül érezte magát attól a gondolattól, hogy a férfi nézte őt alvás közben, amikor kiszolgáltató volt. Végére is Fleming az ellensége!

Csipogott egyet a telefonja, és álmosan kihúzta a zsebéből. David már három üzenetet küldött neki. Daisy imádta az öccsét, és boldog volt, hogy végre ismét nyugodt mederbe terelődik az élete. Daisy kifizette a tartozása nagy részét, és elintézte, hogy megtarthassa a munkáját. Egy belső hang azonban nem hagyta nyugodni: *És velem mi lesz? Mi lesz az én életemmel?*

Azonnal elszégyellte magát az egoizmusáért. Felsőhajtott, és visszadugta a telefonját a zsebébe. Hamarosan úgyis be kell számolnia az öccsének és a szüleinek a Connor Fleminggel való „kapcsolatáról”.

Megkordult a gyomra, és úgy érezte, hogy ha nem eszik azonnal valamit, el fog ájulni. Elhatározta, hogy megkeresi a konyhát, és szemügyre veszi az új otthonát.

Illetéktelen behatolónak érezte magát, akinek nincs itt semmi keresnivalója. A fehér falakat és a modern berendezést remekül ellensúlyozta a parketta, amely csillogott a napsütésben. A hatalmas ablakokból fantasztikus kilátás nyílt a Central Parkra, és a hatalmas terasztól végképp elállt a lélegzete. Az úszómedence vize visszatükrözte a tiszta, kék égboltot. És mégis...

A szülei háza is nagy volt, amelyben felnőtt, de kissé elhanyagolt. Ez a lakás ápolt volt, és elegáns, ugyanakkor személytelen, mint egy hotelszoba. Semmi sem utalt arra, hogy *lakik* benne valaki. Daisy egyetlen tárgyat sem talált benne, ami elárult volna valamit a tulajdonosa személyiségéről. Arról a férfiről, akihez hamarosan feleségül megy.

A következő helyiség azonban kellemes csalódást okozott. Ezen a szobán látszott, hogy használja valaki. Daisy lassan odasétált az íróasztalhoz, és megsimogatta azt a művészi kidolgozású ezüsttálat, amelyet egy sötét tábla díszített. Amikor rájött, hogy valószínűleg Connor Fleming dolgozószobájában van, remegni kezdett a keze, mert most valóban behatolt a férfi privát szférájába.

– Ez nem tartott sokáig.

Daisy rémülten megfordult. A férfi a szoba túlsó végében állt, és hanyagul az ajtófélfának támaszkodott.

A nő szíve hevesen megdobbant, és némán meredt rá. A lakásban lévő műtárgyak közül egyik sem vehette fel a versenyt az arca tökéletes szimmetriájával, arról nem is beszélve, hogy egy szűk,

fekete bokszeralsót leszámítva meztelen volt. Daisy képtelen volt levenni a szemét izmos testéről, és arra a megállapításra jutott, hogy valószínűleg most lépett ki a zuhany alól, mert a haja vizesen csillogott, és egy törülköző lógott a nyakában.

– Mi nem tartott sokáig? – kérdezte rekedt hangon a nő.

– Még csak most ébredt föl, és máris feltérképezi az értéktárgyakat – felelte fagyosan Connor.

Daisy levegő után kapkodott.

– Nem akartam meglopni magát...

– Hát persze. Csak körbe akart nézni.

– Pontosan. – A nő remegett a dühtől. – Ha nem tudná, már én is itt lakom, és hamarosan a felesége leszek. Természetes, hogy körbenézek, és ha éppen tudni akarja, sokkal többet láttam, mint amire kíváncsi lettem volna.

– Igazán? – kérdezte a férfi, és zöld szeme fenyegetően megcsillant.

Daisy dacosan felszegte az állát.

– Igazán!

Amikor a férfi lassan elindult felé, rémülten hátrált egy lépést, és legszívesebben visszaszívta volna, amit mondott.

– Mit akar? Ne jöjjön közelebb!

Connor végre megállt, de így is túlságosan közel voltak egymáshoz. Daisy érezte a testéből áradó meleget, és tudta, hogy az izmos teste és az érzéki ajka elől úgysem tud elmenekülni. Eszébe jutott az a szenvedélyes csók a férfi irodájában, és hirtelen annyira megkívánta, hogy megszédült.

– Talán fél tőlem? – kérdezte metsző hangon Connor.

– Nem félek magától, de elegendem van a sértő megjegyzéseiből – felelte remegő hangon a nő.

Gyűlölte magát a gyengeségeért. Nem lenne szabad vonzódnia ahhoz a férfihoz, aki átvette az irányítást az élete fölött. Daisy vett egy mély lélegzetet, és karba tette a kezét. Senki sem fogja elhinni nekik, hogy halálosan szerelmesek egymásba!

– Nem fog működni a terve. Tegnap éjjel kivitelezhetőnek tűnt, de...

A férfi le sem vette róla a szemét.

– Tegnap éjjel bármire hajlandó lett volna, hogy ne kerüljön börtönbe.

– Képtelen vagyok így élni egy éven keresztül!

– Ez engem nem érdekel.

Daisy hitetlenkedve megcsóválta a fejét. Remegett a dühtől. Visszatartotta a lélegzetét, és elszámolt háromig.

– Tisztában vagyok vele, hogy magasról tesz az érzéseimre. Azt is tudom, hogy magamnak köszönhetem, hogy ebbe a helyzetbe kerültem, úgyhogy tartsa meg magának a sértéseit!

Connor arcvonásai megkeményedtek, és résnyire húzta a szemét.

– Figyelmeztetem, hogy kezd elegendem lenni...

– Miért figyelmeztet? – vágott a szavába a nő, mert elhatározta, hogy nem hagyja magát megfélemlíteni. – Azért, mert nem tűröm el, hogy megalázzon?

– Ne legyen nevetséges!

A férfi hitetlenkedve megcsóválta a fejét.

– Komolyan beszélek. Ez igazságtalanság!

– Átadhattam volna magát és az öccsét a rendőrségnek, de nem tettem.

Daisy gúnyosan felnevetett.

– És erre olyan büszke? Hiszen cserébe megszarolt, hogy legyek a felesége!

– Azért csináltam, hogy megszerezhessem, amire vágyom.

Daisyt úgy érte a válasz, mint egy gyomorszájon vágás. A férfi egyértelműen az értésére adta, hogy pusztán egy eszközként tekint rá.

– Hallgasson ide! Színésznő vagyok, nem varázsló. Ha továbbra is így bánik velem, senki sem fogja elhinni, hogy szeretjük egymást. – Felsóhajtott. – Tudom, hogy nem törődik az érzéseimmel, de ha állandóan sérteget, amikor kettesben vagyunk, képtelen leszek eljátszani a boldog feleséget a nyilvánosság előtt.